

Cara sud-est de la Dent d'Orlú. Crònica d'una pringada anunciada.

Ben aviat estem pujant per el bosc que ens porta a la sud est de la Dent.

"Això es un putu embut!"... es la primera impressió al veure la tapia.

A les 7 ja estem fent els primers llargs de "les Enfants de la Dalle". El cel blau i net i els cims que canvien les ombres per una claror carbassa en auguren un dia esplèndid i calorós. De moment, la temperatura no baixa dels 15 graus, una temperatura sospitosament agradable per aquelles hores. Els primers 5 llargs els fem a l'ombra mentre ens fem a la roca. Les regalimades ens recorden que ha plogut no fa gaire. Veig manyacs d'herbes que han quedats travats abraçant les xapes... Efectivament estem al mig d'un riu sec.

Miro amunt, a tort i a dret... ni un putu núvol. Be, esperem que aquestes tempestes d'estiu compleixin amb l'horari de tarda, nosaltres també ho farem.

Anem fent les tirades de dos en dos i avancem ràpid, menys en el llarg difícil, el més bonic, que es mereix donar-li tractament personalitzat. Anem veient com comencen a créixer les nuvolades i tres voltors despistats fan espirals ascendents a tota hòstia... No sabia que en hi han en aquestes latituds. Però el cel encara llueix blau.

Fa calor però es suporta. Fent cas de les estrictes recomanacions dels companys, em pujat amb dos "fontvellas" per barba a la motxilla, que per aigua no sigui!

A les 12 trepitgem el fil de l'aresta i les boires puguen de la vall ràpidament, alimentant els cumulonimbus i d'altres nimbus. Ja fa estona que l'ambient s'ha tornat inquietant i la visió del fil de l'aresta que continua fins amunt endinsant-se al núvol es espectacular. Ens donen ganes de pujar però em pujat amb l'idea de rapelar i no portem ni un friend. He llegit que es pot pujar sense res, i dubtem. "18 ràpels per l'embut?", " 5 tirades fins el cim i panteixada de 3 hores?", " Si espetega, que serà millor?"...

Ens prenem un breu descans i comencem a rapelar, un turmell inflat fa que no ens plantejem ni el cim ni el pateix ni per un moment, ja tornarem.

Al cap d'un hora i mitja estem envoltats per les boires. Estem al mig de la tapia i no veiem res mes enllà de 30 metres amunt o avall. Ja sabeu la sensació.

Quan el company desapareix ràpel avall i em quedo sol, obscurs pensaments m'atabalen. 3 o 4 ràpels mes avall, comencen a caure gotes i em dona el temps just de posar-me el xubasquero. Al tancar la cremallera fins dalt, ja està diluviant. Merda merda MERDA!

Arribo a la R i el Julio també esta encaputxat. Un llamp i un tro gairebé al mateix temps enceten el pastis. Estem dins del festival i comença a pedregar fort. El clatell se'ns m'enrampa de la por al veure'ns la pell de la cara blava cada cop que el llamp espetega. La temperatura cau en picat. Tiro les cordes a vall però estem just en el punt on la via va prop del torrent. Per sort estem una mica desplaçats del canyo gros del torrent, uns sis metres a la dreta, però la paret t'hi aboca i les cordes rellisquen arrossegades per l'aigua que baixa per tot arreu, desapareixent en el riu.

L'idea es sortir d'allà, anar cap a la esquerra, a buscar una línia de ràpels d'un altre via que veiem mes enllà. Començo baixar en mig d'una forta pedregada i em paro en unes repisilles per recuperar les cordes i treure-les del riu però a les tres o quatre braçades passa allò que no podia passar.

I la corda es queda travada sota el torrent

.

Aquestes tres o quatre braçades em donen suficient corda per pogué bellugar-me en maniobres pendulars i sortir de la cascada. Torno a provar tibant amb totes les meves forces i res. Cada cop cau mes aigua. Intento comunicar-me amb en Julio, 20 metres mes amunt, però

es impossible del tot mirar a munt. Mai he vist caure tanta cosa del cel. Faig un intent kamikaze i rapelo els 5 metres que em separen del punt on la corda sembla travada. Es un díedre acanalat i amb una cama a cada banda, m'ensorro sota l'aigua per intentar desencallar les maleïdes cordes.

La força del aigua m'arrossega. No puc i m'aparto d'allà. Remunto els cinc metres amb trepada fàcil i recuperant la corda del rapelador; per sort es una secció amb rapisses perfectes que em permeten quedar-me dret a cada pas però cada cop que poso les mans a la roca, fan que l'aigua que cau per la paret empenyi les mans enfora, tot fent una estela d'aigua que no em deixa veure res. Sort que he sortit d'allà, en 1 minut el cabdal a crescut i ara el canyot es un monstre líquid de grans dimensions. El torrent es impressionant, el soroll del aigua ensordidor, arrossegant pedres que baixen rodolant espetegant amb les roques. Al punt on estic queda una mica arrezerat i veig caure pedres per arreu.

No se que fer, de fet no puc fer res i això em consola, però tinc un nus al estomac. El coco deixa de funcionar amb paràmetres racionals i desconnecta de la realitat, com si no estes allà. Un bri de consciència només dona per pensar en allunyar pensaments fatídics i com un autòmat, repetir-me:

"Tempesta d'estiu, no pot durar gaire..." "bellugat, bellugat, has agafar temperatura", "quant pari de ploure baixarà el nivell i podré treure la corda d'allà"... "Tempesta d'estiu, no pot durar gaire..."...

El Julio te menys sort que jo, arrapat a la paret per oferir el mínim de superfície, no gosa bellugar-se. A moments miro el panorama dantesco que ens envolta i reacciono: "però quina mala folla la puta corda dels collons!", maleint la nostra sort. Tota la paret són torrents que baixen amb força arrossegant de tot i estem just on només ens esquitxa un dels més petits. En realitat en tenim molta de sort.

Uns 20 o 30 minuts més tard, ja no plou. Amb en Julio ens mirem i ens veiem la mirada, i ens quedem alviats, fins i tot el veig somriure. Poc a poc la cascada va disminuint. Durant tot aquest temps m'he mentalitzat de que com sigui haig de treure la corda. Torno a baixar i ara ja puc veure una mica millor que li ha passat a corda i torno a ficar-me dins del aigua i a posar les mans per aquí i per allà. Ni fet expressament pots travar tant be una corda.

Finalment, no se com, puc alliberar-les. En Julio crida com un holigan celebrant el passi a la final del equip. Ara ens toca fer uns ràpels en diagonal per apartar-nos del riu principal i baixar cap a la part de la dreta de la paret, cap al est. Un altre via que no recordo el nom, igual d'equipada que "les Enfants" ens permet arribar a terra en 5 o 6 ràpels més.

Si, ja se, a qui se li acudeix anar amb aquestes previsions, de fet ja em va passar quelcom semblant al Pedra a molts anys... però aquell optimisme malaltís i les ganes de pujar ens van fer creure que arribaríem a terra abans del migdia...

Després analitzes tot com ha anat i ho veus com una peli d'aquelles en que t'imagines com acabarà però l'esdevenir del moment et te massa entretingut com per pensar en un final que no t'agrada. De fet, a tres llargs del cim varem comentar "l'intel·ligent seria baixar-nos ara..." Però potser hagués estat pitjor, si haguéssim rapelat per la via i ens enganxa el riu dos o tres R per sota hagués estat dramàtic.

Si mai us enganxa pluja a la Sudest de la Dent, recordeu, cerqueu un línia de ràpels que queden més al est, fora del encanament que solca la paret.

Carles Canós Astort